

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. B.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Mongolsko,
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 7, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-182/ZA-ZA11-HA08-2017, e. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-182/ZA-ZA11-HA08-2017, e. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť žalovaný porušil jeho právo na právní zastoupení v řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to i přesto, že žalovaný plnou moc od žalobce převzal spolu s dokladem o zajištění ubytování. Žalobce tak byl v dobré víře, že jeho právní zástupce je ovšem vyrozumíván, což se ukázalo jako mýlka až po doručení rozhodnutí napadeného touto žalobou. Žalobce dále podotkl, že má obavy před vycestováním z území České republiky, neboť by se nemohl vrátit zpět a sloučit se svojí rodinou. Hlavním důvodem, proč by se žalobce nemohl vrátit je faktická nemožnost objednat se na určitý termín do systému Visapoint na zastupitelském úřadu v Mongolsku. Pouze u takto objednaných osob nabere zastupitelský úřad žádost o pobyt na území České republiky.
3. Žalobce dále zdůraznil, že má na území České republiky manželku s povoleným trvalým pobytem a tudíž mu svědčí právo na povolení pobytu za účelem společného soužití s manželkou dle Směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice“). Žalobce konstatoval, že regulace přijímání žádostí o pobyt pomocí systému Visapoint vede k porušení jeho ústavního práva na podání žádosti dle čl. 36 odst. 1 a potažmo práva na společné soužití rodiny dle čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce shrnul smysl své žaloby prohlášením, že upírá-li mu Česká republika podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, může žalobce zmíněné právo realizovat prostřednictvím institutu azylu z humanitárních důvodů, popřípadě pomocí doplňkové ochrany. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost náhrady nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný během svého jednání porušil některé ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nebo zákona o azylu. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí, poněvadž dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, který posoudil ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. Žalovaný vycházel z výpovědí žalobce a z informací nashromážděných během správního řízení. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu.
5. Žalovaný považoval žalobcovu námitku ohledně porušení práva na právní zastoupení za nedůvodnou a nesouhlasil s ní, neboť právní moc mu nebyla nikdy předána a není tudíž ani součástí správního spisu. Sám žalobce se o právním zastoupení v následné komunikaci s žalovaným nikdy nezmínil a ani právní zástupce plnou moc nedodal, byť tak v řadě svých dalších případů činil.
6. Žalovaný se rovněž neztotožňuje s názorem žalobce, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je jednou z forem legalizace pobytu, potažmo práva na společné soužití s manželkou a dětmi s povoleným trvalým pobytem dle směrnice. Žalovaný v tomto směru poukázal na rozdílný smysl, účel a instituty zákona o azylu (azyl, humanitární azyl, doplňková ochrana) a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu“), který obsahuje širokou škálu pobytových oprávnění. Žalovaný se obsáhle zabýval možnostmi a podmínkami udělení některé z forem mezinárodní ochrany s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, rozsudek ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55, rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, rozsudek ze dne 17. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2011, č. j. 2 Azs 50/2010-49, rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2017, č. j. 42 Az 15/2016-51.

7. Žalovaný shrnul, že z průběhu správního řízení a jednání žalobce je zcela zřejmé, že jediným důvodem, který jej vedl k podání žádosti o mezinárodní ochranu, byla legalizace jeho pobytu na území České republiky. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Správní spis

8. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 3. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 8. 3. 2017 poskytl žalobce údaje potřebné k udělení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že se narodil v Mongolsku, je státním příslušníkem Mongolska, má cestovní doklad s platností do 20. 11. 2019, je chalchské národnosti, rodným jazykem je mongolština, jen pomálu se dorozumí česky, je budhistického vyznání, bez politického přesvědčení, zdrav, ženatý a má dvě děti (syn narozený roku „X“ a dcera narozená roku „X“). Naposledy pobýval ve vlasti ve městě U., do České republiky přijel vlakem přes Rusko, Bělorusko a Polsko, na území České republiky vstoupil 18. nebo 19. srpna 2005, bez předchozího pobytu ve státech EU, bez víz nebo povolení k pobytu v jiných státech. Jedná se o první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice i ostatních státech. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že jeho rodina pobývá na území České republiky, bydlení v Mongolsku prodali, jakmile přijeli do České republiky, a žalobce i jeho rodina jsou již na zdejší poměry zvyklí.
9. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 3. 2017 žalobce uvedl, že v Mongolsku žil s manželkou a dětmi, v roce 2005 dorazili do Česka za prací, aby zlepšili svou ekonomickou situaci a do Mongolska se již nevrátili. Žalobce dosáhl základního vzdělání a pracoval jako dělník v železářství, jeho rodiče pracovali jako dozorcí ve věznici. Dále žalobce vypověděl, že je v současnosti nezaměstnaný, v domácnosti vaří, uklízí a provádí další domácí práce. Žena a syn pracují, dcera navštěvuje základní školu. Žena, syn i dcera mají trvalý pobyt. Žalobce zopakoval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal za účelem získání jakéhokoli pobytového titulu, aby mohl zůstat se svojí rodinou v Česku. Mimo výše uvedených členů rodiny nemá žalobce na území Česka jiné sociální vazby. Poslední legální pobyt měl žalobce k datu 5. 8. 2009. Žalobce rovněž sdělil, že s ohledem na jeho správní vyhoštění mu jeho právník poradil, aby území Česka neopouštěl, nato mu byl pobyt několikrát prodlužován o několik měsíců. Závěrem žalobce vyjádřil své přání zůstat s rodinou v Česku.
10. Následně byl žalobce dne 15. 3. 2017 seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 6. 6. 2016, č. j. 103195/2016-LPTP, Informaci Ministerstva zahraničních věcí, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 10. 2016, Informaci Amnesty International ze dne 3. 3. 2017 a zprávu České tiskové kanceláře ze dne 30. 6. 2016. Žalobce se s obsahem podkladů pro žalobou napadené rozhodnutí odmítl seznámit, doplnění podkladů nenavrhoval a ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se nevyjádřil.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
15. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu
17. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
18. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky Česka.
19. Soud se zabýval žalobcovou námitkou týkající se porušení žalobcova práva na právní zastoupení žalovaným. Po zevrubném prozkoumání správního spisu dospěl soud k závěru, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že tento správní spis předmětné zplnomocnění právního zástupce žalobce neobsahuje. Ze správního spisu a rovněž z vyjádření žalovaného k žalobě plyne, že žalobce se v průběhu předmětného řízení o svém právním zástupci nikdy nezmínil a ani právní zástupce žalobce v průběhu správního řízení nikdy žalovaného nekontaktoval. Žalobce před žalovaným vystupoval opakovaně, účasti právního zástupce se nedovolával. Uvedené svědčí pro to, že žalobce žalovanému existenci právního zastoupení nesdělil. Z výše konstatovaného plyne, že právo na právní zastoupení žalobce nebylo žalovaným nikterak porušeno či mařeno.

20. S ohledem na výše uvedená ustanovení soud neshledal nikterak relevantní skutečnost, že je pořadí žadatelů o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu v Mongolsku regulováno systémem Visapoint. I přes obtížnost s přihlášenkou se do pořadníku k podání žádosti o pobytové oprávnění prostřednictvím systému Visapoint, není tato skutečnost dle soudu nikterak relevantní ve vztahu k podmínkám udělení kterékoliv z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
21. Soud neshledal důvodnou žalobcovu námitku, že by jeho právo na sloučení rodiny mělo být realizováno pomocí institutu humanitárního azylu dle § 14 nebo doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu. V tomto směru se soud ztotožnil s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný poukazuje na mimořádnost institutu řízení o mezinárodní ochraně, jenž slouží k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním či vážnou újmu v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád jiné nástroje, jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55.
22. Soud se dle § 52 odst. 1 s.ř.s. rozhodl neprovést navrhovaný důkaz výsledku žalobce, jelikož jej shledal nadbytečným. Výsledek žalobce by do věci nevnesl nové skutečnosti, které by žalobce nemohl konstatovat již v žalobě. Soud rovněž neprovedl navrhovaný důkaz pokusné registrace v systému Visapoint, neboť jak soud uvedl výše, předmětná námitka není z pohledu udělení kterékoliv z forem mezinárodní ochrany relevantní.
23. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavřel, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
24. Současně výrokem ad II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 12. listopadu 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)